

Datum van
inontvangstneming

:

23/08/2022

Zaak C-470/22

Samenvatting van het verzoek om een prejudiciële beslissing overeenkomstig artikel 98, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie

Datum van indiening:

14 juli 2022

Verwijzende rechter:

Vrchní soud v Praze (Tsjechië)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

22 juni 2022

Verzoekende partij:

Česká národní skupina Mezinárodní federace hudebního průmyslu,
z. s.

Verwerende partijen:

I&Q GROUP, spol. s r.o.

Hellspy SE

Voorwerp van de procedure in het hoofdgeding

Dit verzoek is ingediend in het kader van een procedure betreffende een vordering van verzoekster tot bescherming tegen een gedraging van verweersters die zou neerkomen op oneerlijke mededinging bij het verlenen van hostingdiensten op hun websites.

Prejudiciële vragen

- 1) Is het in overeenstemming met de geest en het doel van richtlijn 2000/31/EG [van het Europees Parlement en de Raad van 8 juni 2000 betreffende bepaalde juridische aspecten van de diensten van de informatiemaatschappij, met name de elektronische handel, in de interne markt] om artikel 14, lid 1, ervan aldus uit te leggen dat de aansprakelijkheid van de aanbieder van een

- „host”-dienst voor de inhoud van de opgeslagen informatie, mede de aansprakelijkheid omvat voor de wijze waarop de dienst wordt verricht?
- 2) Is het in overeenstemming met de geest en het doel van richtlijn 2000/31 om artikel 14, lid 1, ervan aldus uit te leggen dat de in die bepaling neergelegde regels voor de beperking van de aansprakelijkheid van de aanbieder van een „host”-dienst, de privaatrechtelijke aansprakelijkheid van die aanbieder voor de keuze van een bepaald businessmodel voor de verrichting van die dienst niet kunnen uitsluiten, zelfs indien door dat model mogelijkwerwijs profijt wordt getrokken van een inbreuk op het auteursrecht?
 - 3) Is de vrijstelling van aansprakelijkheid van artikel 14, lid 1, van richtlijn 2000/31 ook van toepassing op de aansprakelijkheid van de aanbieder van een „host”-dienst die mede een zoekmachine voor het opzoeken van de opgeslagen informatie omvat, voor de wijze waarop deze wordt aangeboden, indien die wijze de afnemer van de dienst ertoe aanzet de informatie op te slaan zonder toestemming van de auteursrechthebbenden, maar zonder de actieve deelname van de dienstaanbieder aan de inbreuk op het auteursrecht?

Aangevoerde bepalingen van Unierecht

Artikel 14, leden 1 en 3, en artikel 15 van richtlijn 2000/31/EG van het Europees Parlement en de Raad van 8 juni 2000 betreffende bepaalde juridische aspecten van de diensten van de informatiemaatschappij, met name de elektronische handel, in de interne markt („richtlijn inzake elektronische handel”); hierna: „richtlijn”.

Aangevoerde bepalingen van nationaal recht

Overeenkomstig § 5 van de zákon č. 480/2004 Sb., o některých službách informační společnosti a o změně některých zákonů (wet nr. 480/2004 betreffende bepaalde diensten van de informatiemaatschappij en tot wijziging van bepaalde wetten), zoals gewijzigd (hierna: „wet nr. 480/2004”)¹, is de aanbieder van een dienst die bestaat in de opslag van de door een afnemer van de dienst verstrekte informatie, alleen aansprakelijk voor de inhoud van de op verzoek van de afnemer opgeslagen informatie indien a) hij, rekening houdend met het voorwerp van de activiteiten en met de omstandigheden en de aard van de zaak, had kunnen weten dat de opgeslagen informatie of het gedrag van de afnemer onwettig is, of indien b) hij op aantoonbare wijze kennis had gekregen van het onwettige karakter van de inhoud van de opgeslagen informatie of het onwettige karakter van het gedrag van de afnemer en niet onmiddellijk alle maatregelen heeft genomen die van hem kunnen worden verlangd om dergelijke informatie te wissen of de toegang daartoe te verhinderen.

¹ Met deze wet werd de richtlijn omgezet in de Tsjechische rechtsorde.

Overeenkomstig § 2988 zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (wet nr. 89/2012 betreffende het burgerlijk wetboek) kan een persoon wiens recht door oneerlijke mededinging is bedreigd of geschonden, eisen dat de dader zich van de oneerlijke mededinging onthoudt of de situatie herstelt in de toestand van vóór de inbreuk.

Feiten, voornaamste argumenten en procesverloop in het hoofdgeding

- 1 De websites² van verweersters zijn onderling verbonden.³ De eigenlijke diensten van verweersters stellen eindgebruikers in staat om bestanden te uploaden, te zoeken en te downloaden. Op deze sites kunnen de bestanden van nationale en internationale artiesten die door verzoekster worden vertegenwoordigd, worden gedownload.
- 2 In haar verzoekschrift vordert verzoekster bescherming tegen de vermeende oneerlijke mededinging van verweersters, die niet alleen mogelijkheden voor de opslag van bestanden, maar ook een zoekmachinedienst op hun websites aanbieden, waarbij zij hun gebruikers door middel van financiële vergoedingen aanmoedigen om bestanden te uploaden die onwettige inhoud bevatten en een inbreuk vormen op het intellectuele-eigendomsrecht. Door aldus te handelen, gedragen verweersters zich niet langer louter passief als aanbieders van vrije opslagruimte, maar houden zij zich bezig met het ten nadele van concurrenten onwettig en gratis of onder de marktprijs aanbieden van aantrekkelijke bestanden.
- 3 Verweersters stellen daarentegen dat zij de geüploade bestanden geenszins doelbewust bewerken, maar enkel zo nodig eventuele technische problemen oplossen of *ad hoc* bestanden die in strijd zijn met de servicevoorwaarden verwijderen. Hun dienst voor de opslag van informatie van gebruikers is een bemiddelingsdienst in de zin van § 5 van wet nr. 480/2004, die steunt op de ongeëvenaarde upload- en downloadsnelheid, en is geen illegaal alternatief voor de online verkoop van muziek. Bovendien stellen verweersters dat zij niet met verzoekster concurreren. Volgens wet nr. 480/2004 zijn verweersters als hostingproviders niet verplicht om de door de gebruikers geüploade inhoud te controleren, wat gezien de aanzienlijke omvang van de geüploade bestanden objectief gezien zelfs niet mogelijk is en bovendien ontoelaatbare censuur zou vormen. Volgens wet nr. 480/2004 heeft eenieder echter het recht om de hostingprovider te verzoeken laakbare bestanden te verwijderen of de toegang daartoe te verhinderen indien de laakbaarheid kan worden aangetoond, wat verweersters doen.

Procedure voor de rechter in eerste aanleg

² Respectievelijk www.hellshare.cz, www.hellshare.pl, www.hellshare.sk en www.hellshare.com en www.hellspy.cz, www.hellspy.com, www.hellspy.pl, www.hellspy.sk, www.hellspy.eu en www.stiahnito.sk.

³ Ze hebben dezelfde dataopslag en dezelfde zoekmachine, waarbij één gebruikersprofiel het gebruik van beide diensten mogelijk maakt, enz.

- 4 Bij vonnis van 20 juli 2018 heeft de rechter in eerste aanleg verweersters gelast zich te onthouden van de betaling van een vergoeding aan gebruikers in ruil voor het downloaden door derden van bestanden die door die gebruikers zijn geüpload, indien die gebruikers geen toestemming hebben om die bestanden aan het publiek ter beschikking te stellen.
- 5 Deze rechter heeft de zaak beoordeeld als een vordering wegens oneerlijke mededinging en heeft geoordeeld dat de door verweersters verleende dienst een informatiedienst in de zin van wet nr. 480/2004 was. Hij heeft vastgesteld dat:
- i) er tussen de partijen op de markt voor muziekproducties een concurrentieverhouding bestaat, aangezien verzoekster als entiteit die gerechtigd is de belangen van concurrenten te verdedigen, auteurs uit de muziekindustrie verenigt;
 - (ii) verweersters het mogelijk maken en actief aanmoedigen om muziekbestanden te uploaden en te downloaden, welke bestanden door hun inhoud inbreuk maken op de rechten van de producenten van muzikale geluids- en audiovisuele opnamen, zonder daarvoor de toestemming van die producenten of de vereiste vergunning te hebben;
 - (iii) verweersters aldus de eerlijke mededinging schenden en de concurrenten, in casu de leden van verzoekster, schade kunnen berokkenen in de vorm van inkomstenderving;
 - (iv) verweersters zich dus niet passief gedragen, zodat zij niet in aanmerking komen voor de immuniteit in het kader van de „veilige haven” (safe harbour), en zij zich dus niet kunnen beroepen op een vrijwaring van aansprakelijkheid in de zin van § 5 van wet nr. 480/2004; het staat immers vast dat verweersters, gelet op het voorwerp en de aard van hun activiteiten, op de hoogte waren of hadden kunnen zijn van de onwettigheid van de geplaatste inhoud.

Procedure voor de rechter in tweede aanleg

- 6 Bij arrest van 26 februari 2020 heeft de verwijzende rechter als rechter in tweede aanleg de kwestie van de toelaatbaarheid van het gedrag van verweersters anders beoordeeld dan de rechter in eerste aanleg.
- 7 De verwijzende rechter heeft geoordeeld dat het gedrag van verweersters voldeed aan de voorwaarden voor de beperking verweersters aansprakelijkheid voor onwettige inhoud die op hun website is geplaatst (het zogenoemde beginsel van een „veilige haven”, „safe harbour”) in de zin van het arrest van het Hof van Justitie van 14 juni 2017, Stichting Brein, C-610/15, ECLI:EU:C:2017:456.
- 1) Het is namelijk niet aangetoond dat:

- a) verweersters op de hoogte waren van de onrechtmatigheid van het gedrag van bepaalde klanten, integendeel, naar aanleiding van door leden van verzoekster gedane meldingen, werd inbreukmakende inhoud door verweersters verwijderd;
 - (b) de websites van verweersters reclame en aanbiedingen bevatten die tot doel hadden de aankoop van kopieën van beschermde werken aan te moedigen.
- 2) De toekenning door verweersters van vergoedingen dient om de belangstelling voor de opslagdiensten te vergroten, en een verbod op een dergelijke vergoeding zou in strijd zijn met de vrijheid van ondernemerschap en het eigendomsrecht. Bovendien zou het zo zijn dat verweersters, door een dergelijke vergoeding te blijven betalen, de facto de aansprakelijkheid op zich zouden nemen voor hun cliënten die de wet overtreden, wat in strijd zou zijn met het hierboven aangegeven beginsel van een „veilige haven”.
 - 3) De zoekmachine is een vrij gangbare functie van talloze onlineplatforms en openbaar toegankelijke dataopslagdiensten waarmee hun inhoud toegankelijker wordt, en een verbod op het aanbieden van deze functie zou leiden tot de onmogelijkheid om van deze diensten gebruik te maken.

Geding in cassatie

- 8 Nadat verzoekster cassatieberoep had ingesteld, heeft de Nejvyšší soud (hoogste rechter in burgerlijke en strafzaken, Tsjechië) als cassatierechter bij arrest van 31 augustus 2021 het arrest van de verwijzende rechter vernietigd voor zover het betrekking heeft op de uitspraak over de uitsluiting van de aansprakelijkheid van verweersters op grond van § 5, lid 1, van wet nr. 480/2004.
- 9 De cassatierechter heeft geoordeeld dat niet het verbod voor verweersters om de dienst zelf aan te bieden of het bevel om de opgeslagen informatie te wissen het voorwerp van het geding was, maar de bescherming tegen oneerlijke mededinging, die bestond in de specifieke wijze waarop verweersters de betrokken dienst aanboden (businessmodel), en niet de aansprakelijkheid van verweersters voor de inhoud van de opgeslagen informatie. Bijgevolg zijn noch de regeling inzake de beperking van de aansprakelijkheid van de dienstverlener van opslag van informatie van § 5 van wet nr. 480/2004, noch de door de rechter in tweede aanleg in overweging genomen conclusies van het arrest van het Hof van Justitie in zaak C-610/15 in casu van belang.
- 10 De eigenlijke eigendom van verweersters staat hier niet ter discussie, aangezien verzoekster in het kader van de procedure niet heeft verzocht deze eigendom te ontnemen of te verminderen. Het recht om vrij te ondernemen wordt beperkt door de bescherming van het ondernemerschap tegen oneerlijke mededinging van andere ondernemers. De mogelijkheid om de gebruikers te vergoeden maakt weliswaar deel uit van dit recht, maar de concrete wijze van uitoefening ervan kan

in strijd zijn met de eerlijke mededinging en andere concurrenten of klanten schade berokkenen.

- 11 In het algemeen is er sprake van oneerlijke mededinging door een aanbieder van informatieopslagdiensten wanneer aan gebruikers van een dienst een vergoeding wordt betaald die afhankelijk is van het aantal of de omvang van de gegevensbestanden die zij hebben geüpload en die door andere gebruikers van de dienst worden gedownload, zonder dat naar behoren is onderzocht of er een recht bestaat om dergelijke gegevensbestanden ter beschikking te stellen, ook al stellen de technische parameters van de dienst de gebruikers ervan objectief in staat om met de door hen opgeslagen informatie in een meer dan verwaarloosbare (dat wil zeggen uit mededingingsoogpunt significante) mate intellectuele-eigendomsrechten in het gedrang te brengen of daarop inbreuk te maken. Volgens de cassatierechter moet de verwijzende rechter juist deze omstandigheden onderzoeken, alsook andere omstandigheden van deze zaak, zoals de aard van de zoekmachine, die zuiver automatisch kan zijn of juist de zoekresultaten kan beïnvloeden.

Vervolg van de procedure

- 12 De cassatierechter heeft de zaak terugverwezen naar de verwijzende rechter voor verdere behandeling, waarbij de verwijzende rechter gebonden is aan de juridische beoordeling van de cassatierechter.⁴ Niettemin is de verwijzende rechter van oordeel dat de uitlegging die de cassatierechter aan § 5, lid 1, van wet nr. 480/2004 heeft gegeven, niet in overeenstemming is met artikel 14, lid 1, van de richtlijn.
- 13 De verwijzende rechter is ook van oordeel dat niet is voldaan aan de voorwaarden voor toepassing van de zogenoemde *acte éclairé*, in tegenstelling tot de cassatierechter, die van oordeel is dat het Hof van Justitie de werkingssfeer van de richtlijn reeds voldoende heeft uitgelegd. Volgens de verwijzende rechter heeft het Hof van Justitie zich tot op heden niet gebogen over de samenloop van aansprakelijkheid voor een daad van oneerlijke mededinging met uitsluiting van aansprakelijkheid van een dienstverlener van een informatiemaatschappij.

Korte uiteenzetting van de motivering van de verwijzing

Eerste vraag

- 14 Vaststaat dat de door verweersters verleende dienst een dienst van de informatiemaatschappij is. Bijgevolg rijst de vraag of de beperking van de aansprakelijkheid van de aanbieder van informatieopslagdiensten in de zin van § 5, lid 1, van wet nr. 480/2004, en bijgevolg artikel 14, lid 1, van de richtlijn, ook betrekking heeft op de vermeende oneerlijke mededinging van verweersters. Zo

⁴ Wat betreft de bindende kracht van cassatierechtspraak, zie arrest van het Hof van Justitie van 9 september 2021, *Dopravní podnik hl. m. Prahy* (C-107/19, ECLI:EU:C:2021:722).

ja, dan moet hun situatie worden beoordeeld op basis van het door de rechtspraak van het Hof van Justitie ontwikkelde beginsel van een „veilige haven”⁵. Een aldus begrepen beperking van aansprakelijkheid van een dergelijke dienstverlener houdt in dat hij, behalve in bepaalde gevallen, niet aansprakelijk is voor de gegevens die hij op verzoek van de afnemer van de dienst heeft opgeslagen, met inbegrip van gegevens met een onwettig karakter.

- 15 De cassatierechter heeft, onder verwijzing naar het arrest van het Hof van Justitie van 3 oktober 2019, ██████████ (C-18/18, ECLI:EU:C:2019:821), vastgesteld dat, ook al zou de dienstverlener niet aansprakelijk zijn in de zin van artikel 14, lid 1, van de richtlijn, de lidstaten op basis van die richtlijn onder meer procedures kunnen invoeren voor het uitvoerdigen van doeltreffende en evenredige rechterlijke bevelen. Onder verwijzing naar de arresten van het Hof van Justitie van 12 juli 2011, L'Oréal e.a. (C-324/09, ECLI:EU:C:2011:474), en 7 juli 2016, Tommy Hilfiger Licensing e.a. (C-494/15, ECLI:EU:C:2016:528), heeft deze rechter ook het geval genoemd waarin een dienstverlener die optreedt als zogenoemde tussenpersoon en wiens diensten door derden worden gebruikt om inbreuk te maken op intellectuele-eigendomsrechten, zich moet onthouden van het verlenen van zijn dienst voor zover daardoor inbreuken wordt gemaakt.
- 16 Op basis van deze overwegingen heeft de cassatierechter geoordeeld dat de beperking van de aansprakelijkheid in de zin van artikel 14 van de richtlijn uitsluitend betrekking heeft op de aansprakelijkheid voor de inhoud van de opgeslagen informatie en niet van toepassing is in gevallen waarin de vermeende wettelijke verplichting van de dienstverlener ontstaat om andere redenen dan de inhoud van de opgeslagen informatie, zoals bijvoorbeeld in het geval van de verplichting van de dienstverlener om geen inbreuk te maken op de economische mededinging door het gebruik van een bepaalde bedrijfsmethode, hetgeen in casu het geval is. De aan verweersters verweten oneerlijke mededinging bestaat dus in het trekken van een ongerechtvaardigd voordeel uit inbreuken op de intellectuele-eigendomsrechten van anderen, dat wil zeggen het „meeliften” op die rechten.
- 17 Volgens de verwijzende rechter moet het gedrag van verweersters evenwel worden beoordeeld op basis van het feit dat verweersters in de omstandigheden van deze zaak niet lijken „mee te liften” op het gekozen vergoedingsmodel of het gebruik van de zoekmachine, maar juist op de door intellectuele-eigendomsrechten beschermde werken (en dus op de inhoud van de opgeslagen informatie), aangezien de entiteit die de belangen van de scheppende auteurs uit de muziekindustrie mag verdedigen, anders geen reden zou hebben om de gebruikelijke vergoeding van klanten voor het gebruik van de verleende diensten aan te vechten. Artikel 14 van de richtlijn regelt een afgeleide aansprakelijkheid van de dienstverlener voor de handelingen van een derde bij de opslag van informatie, terwijl de cassatierechter uitdrukkelijk uitgaat van het bestaan van een

⁵ Zie arrest van het Hof van Justitie van 23 maart 2020, Google France en Google, C-236/08 tot en met C-238/08, ECLI:EU:C:2010:159.

rechtstreekse aansprakelijkheid van de dienstverlener voor de handelingen van die derde.

- 18 Ook het op artikel 14, lid 3, van de richtlijn gebaseerde betoog kan hier niets aan afdoen, aangezien dat artikel in casu niet van toepassing is. In casu zijn de aanbieders van diensten van de informatiemaatschappij immers rechtstreeks gedaagd in verband met de beweerdelijk door hen begane oneerlijke mededinging, terwijl de onrechtmatigheid van de door de derde opgeslagen inhoud tot op heden niet onomstotelijk is komen vast te staan en verzoekster in dit verband geen specifieke vorderingen aanvoert. Het hierboven aangehaalde artikel staat daarentegen ingrijpen toe in concrete gevallen waarin dit gerechtvaardigd is.
- 19 Ook moet rekening worden gehouden met het feit dat verweersters hun diensten aan al hun afnemers verlenen, dus niet alleen aan degenen die digitale bestanden opslaan waarvan de inhoud een inbreuk vormt op de auteursrechten van derden. Het is op deze overlap dat de eerste prejudiciële vraag is gebaseerd.
- 20 Ten slotte merkt de verwijzende rechter op dat er een harmonisatie heeft plaatsgevonden op het gebied van het auteursrecht⁶, die van betekenis moet zijn voor de mogelijkheid om het bestaan te aanvaarden van aansprakelijkheid voor oneerlijke mededinging die daadwerkelijk voortvloeit uit een inbreuk op het auteursrecht. Onder verwijzing naar het arrest van het Hof van Justitie van 22 juni 2021, YouTube en Cyando (C-682/18 en C-683/18, ECLI:EU:C:2021:503, punten 108 en 143), neemt de verwijzende rechter dan ook aan dat de vraag of sprake is van oneerlijke mededinging op zich niet doorslaggevend is voor de toepasselijkheid van artikel 14, lid 1, van de richtlijn.

Tweede en derde vraag

- 21 De kern van deze vragen is of de richtlijn, met inbegrip van artikel 14, lid 3, en artikel 15, toestaat dat aan de hostingprovider onvoorwaardelijke verplichtingen worden opgelegd die voortvloeien uit zijn privaatrechtelijke aansprakelijkheid voor:
 - a) de keuze van een bepaald businessmodel voor de verrichting van die dienst, ook wanneer dat model de mogelijkheid biedt om te profiteren van inbreuken op het auteursrecht, of
 - b) de manier waarop informatie op het platform van de dienstaanbieder beschikbaar is gesteld indien deze manier de afnemers van de dienst ertoe aanzet informatie op te slaan zonder de toestemming van de auteursrechthebbenden, ook al is de dienstverlener niet actief betrokken bij de inbreuk op het auteursrecht, bijvoorbeeld door

⁶ Richtlijn 2001/29/EG van het Europees Parlement en de Raad van 22 mei 2001 betreffende de harmonisatie van bepaalde aspecten van het auteursrecht en de naburige rechten in de informatiemaatschappij.

gebruik te maken van een geautomatiseerde zoekfunctie op trefwoorden of door de afnemers van de dienst te vergoeden,

telkens wanneer de dienstverlener oneerlijke mededinging wordt verweten door een concurrentievoordeel te verwerven middels een inbreuk op het auteursrecht door de afnemers van de dienst.

- 22 Zoals hierboven uiteengezet, is volgens de verwijzende rechter artikel 14, lid 3, van de richtlijn in casu niet van toepassing. Wat betreft artikel 15 van de richtlijn, dit artikel verzet zich tegen het opleggen van een verplichting aan dienstverleners om algemeen toezicht uit te oefenen op de inhoud van de op hun platform geplaatste informatie. Intussen komen de door verzoekster in dit verband voorgestelde bevelen in wezen neer op een dergelijk algemeen toezicht.
- 23 De verwijzende rechter verwijst naar het voormelde arrest van het Hof van Justitie in de gevoegde zaken YouTube en Cyando (C-682/18 en C-683/18), waaruit hij afleidt dat:
 - a) de twee voornoemde bepalingen uit de richtlijn gemeen hebben dat de dienstverlener eerst door de betrokken [auteursrecht]hebbende in de gelegenheid moet worden gesteld om een einde te maken aan de onwettige inbreuken door de gebruikers van het platform (punten 133 en 136),
 - (b) het bestaan van een zoekmachine in een cloud-opslagplaats niet kan volstaan om aan te nemen dat de dienstverlener op enigerlei wijze kennis heeft van onwettige activiteiten of informatie die op zijn platform is opgeslagen (punt 114).
- 24 Onder verwijzing naar het arrest van het Hof van Justitie van 13 februari 2014, Svensson e.a., C-466/12, ECLI:EU:C:2014:76, wijst de verwijzende rechter er voorts op dat de lidstaten op het gebied van het auteursrecht niet verder mogen gaan dan de geharmoniseerde wettelijke regeling op dit gebied.
- 25 Volgens de stellingen van verweersters moet een evenwicht worden gevonden tussen enerzijds de bescherming van intellectuele-eigendomsrechten (artikel 17, lid 2, van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, hierna: „Handvest”) en anderzijds de bescherming van de vrijheid van ondernemerschap (artikel 16 van het Handvest) en de bescherming van de vrijheid van meningsuiting en van informatie (artikel 11 van het Handvest).
- 26 De verwijzende rechter is dan ook van oordeel dat de draagwijdte van rechterlijke bevelen die voortvloeien uit niet op andere wijzen beperkte vorderingen op grond van nationale wetgeving inzake oneerlijke mededinging, wat uitgerekend in casu nauw samenhangt met de beweerde schending van het auteursrecht, juist wordt beperkt door artikel 14, lid 3, en artikel 15 van de richtlijn, in die zin dat het zogenoemde beginsel van „veilige haven” van toepassing zal zijn op het gedrag van een hostingprovider, zelfs indien het door die provider gekozen

businessmodel kan leiden tot de exploitatie van auteursrechten of de afnemers van diensten kan aanmoedigen om informatie op te slaan zonder toestemming van de auteursrechthebbenden. Deze beperking geldt echter alleen voor de hostingprovider indien hij niet actief heeft deelgenomen aan de inbreuk op het auteursrecht.